

Р Е Ш Е Н И Е

№ 1 9 6

В ИМЕТО НА НАРОДА

гр.Перник, 30 юли, 2013 год.

Административен съд – Перник, в публично заседание на седемнадесети юли две хиляди и тринадесета година в касационен състав

Председател : Стефан Станчев

Членове: Емилия Иванова

Слава Георгиева

при секретаря А.М.*** и в присъствието на прокурора Ц.***, като разгледа докладваното от съдията СТАНЧЕВ к.н.а.х.д. № 207 по описа за 2013 година на Административен Съд – Перник, за да се произнесе, взе предвид следното :

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от АПК, във връзка с чл. 63, изречение последно от ЗАНН

“***” ЕООД от гр. Перник, чрез управител обжалва решение № 405, постановено по н.а.х. дело № 368/13 г., с което е потвърдено НП 23-2306286/15.I.2013 г. на директор ДИТ “СО”, с което на касатора е наложена имуществена санкция 1500 лева, за това, че е извършено нарушение на чл. 128, ал. 2 от КТ. Оплакванията в касационната жалба са, че решението е постановено при съществени процесуални нарушения и е неправилно. Искането на касатора е за отмяна на решението на РС и на НП.

Ответникът по жалбата не взема становище.

Представител на Окр. прокуратура Перник предлага да се остави в сила решението на РС.

Касационен състав на Административен съд Перник, като взе предвид доводите на страните, обсъдени във връзка със съвкупната преценка на доказателствата по делото прие следното.

Касационната жалба е процесуално допустима – подадена в законов определения срок от засегната от обжалваното съдебно решение страна в производството. Разгледана по същество е неоснователна.

Районният съд е изяснил фактическата обстановка и е направил своите правни изводи, след като е обсъдил поотделно и в тяхната съвкупност ангажираните по делото, допустими по смисъла действащите правни норми писмени и гласни доказателства, и е приел за установено следното: въззивника е осъществил състава на нарушението по чл. 128, т.2 от КТ, тъй като в качеството си на работодател, не изплатил трудовото възнаграждение на Тошко Димов Колев за м. август 2012 г. в уговорения срок. С изтичането на този срок, месеца следващ този, за

който се дължи заплащане на трудово възнаграждение, състава на нарушението бил осъществен.

Изводите на въззивния съд са правилни и се споделят напълно и от касационната инстанция. Неоснователни са оплакванията на жалбоподателя в касационното производство.

Събрани са всички доказателства по делото, които безспорно установяват, че касаторът е осъществил от състава на нарушението по чл. 128, т. 2 от КТ. Първоинстанционният съд правилно е възприел, че “***” ЕООД е годен субект на нарушението по чл. 128, т. 2 от КТ, тъй като се явява работодател по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на КТ. Като работодател последния е директен адресат на предписанието на цитираната правна норма и за него е възникнало задължението да изплаща на наетите работници уговореното трудово възнаграждение за извършената работа в установените срокове. Към момента на възникване на това задължение – 31.VIII.2012 г. работодател се явява именно касатора, което е безспорно установено от всички доказателства по делото.

Ирелевантен е фактът, че в хода на съдебното производство пред въззивния съд са представени писмени доказателства, установяващи плащане, но това няма отношение към констатираното в предходен момент нарушение. Безспорно е, че с факта на плащането касаторът е лишил кредитора по вземането Т. Д.*** да събере вземането си принудително и с много по тежки за работодателя финансови последици. Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че извършеното административно нарушение е със заличени за работника последици, тъй като това не е елемент от нарушението. Нарушението е за това, че не е изплатено в пълен размер дължимо трудово възнаграждение за съответен календарен месец. Последващо плащане е неотносимо към констатираното и санкционирано нарушение. По посочените съображения административно наказателно отговорно лице по спазване на трудовото законодателство е единствено касаторът в качеството му на работодател и правилно е ангажирана административно наказателната му отговорност, като му е наложена имуществена санкция по чл. 414, ал. 1, от КТ.

С оглед на гореизложеното касационната инстанция намира, че фактическата обстановка, нарушението и авторството на дееца са правилно установени в хода на протеклото административно-наказателно производство пред наказващия орган и пред въззивния съд с възможните и допустими доказателства и доказателствени средства, ангажирани от страните. След като е ангажирана обективната и безвиновна отговорност на търговеца, то въпроса за субективната страна на нарушението не следва да се обсъжда. Достатъчно е да са установени признаците на нарушението само от обективна страна. В конкретния случай е налице безвиновна отговорност. Наказващият орган правилно е съобразил обстоятелствата по чл. 27 ЗАНН. Съобразени са обстоятелствата относно индивидуализацията на наказанието, като същото е ориентирано към установения в закона минимум, поради което не подлежи на изменение.

Описаното в АУАН и в НП деяние се субсумира под фактическия състав на сочените като нарушени разпоредби, поради което съдът счита, че са налице елементите от състава на административното нарушение по чл. 128, т.2 от КТ, за което е ангажирана административно-наказателната отговорност на наказаното лице по чл. 414 от КТ.

Относно наведените доводи за необоснованост (такива не се развиват по същество, но съществуват в касационната жалба) на обжалваното решение, настоящият касационен състав намира, че необосноваността не е касационно основание съгласно чл. 348, ал. 1 НПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Съгласно чл. 220 АПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН, касационният съд преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от въззивния съд в обжалваното решение. От друга страна то и е неоснователно, тъй като установената фактическа обстановка изцяло почива на събраните в хода на съдебното производство доказателства.

Направените изводи от въззивния съд са правилни, а оплакванията на касатора срещу това неоснователни. Извършвайки своята проверка в рамките на приетите за установени от предходните съдебни инстанции факти и обстоятелства от кръга на подлежащите на доказване, Административен съд – Перник, касационен състав намира, че доводите в касационната жалба не се подкрепят от доказателствата по делото и релевираните отменителни основания не са налице.

Предвид горното, настоящият състав, при извършената проверка по чл. 218 от АПК счита, че обжалваното решение е валидно, допустимо, постановено, без да са допуснати нарушения на закона. Не е налице касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, предполагащо отмяна на решението, и то следва да бъде оставено в сила, като правилно, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила Решение № 405, постановено по н.а.х.д. № 368/2013г. по описа на РС Перник.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: /п/

Членове: 1. /п/

2. /п/